

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 2 Νοεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Κ.Ο.Θ.

Έλκης Μπαλτάς

Συμβούλιο Ειδικού Ταμείου Οργάνωσης Συναυλιών

Ζωή Σαμαρά

Παναγιώτης Μπακατσής

Γιάννης Μάντακας

Κώστας Πατσαλίδης

Κώστας Χατζηκωνσταντίνου

Καλλιτεχνική Επιτροπή

Πάυλος Καϊμάκης

Γεώργιος Γράλιστας

Μίκης Μιχαηλίδης

Κώστας Γριμάλδης

Καλλιτεχνική Επιμέλεια Προγράμματος

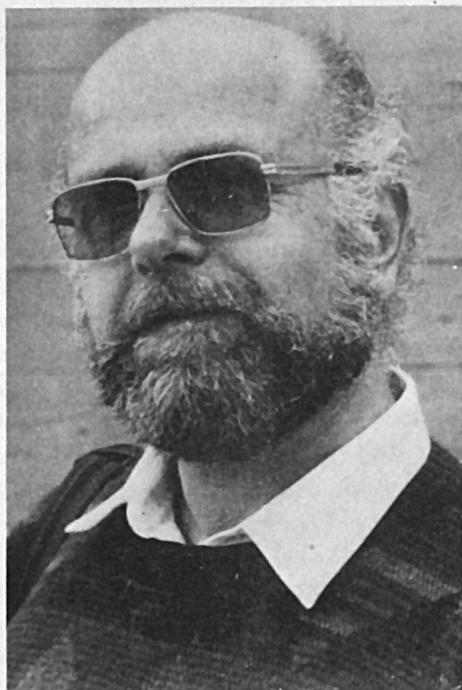
Έσπα Μαλτσιδου

Για φωτογράφιση, μαγνητοσκόπηση ή ηχογράφιση των συναυλιών απαιτείται άδεια από τη Διεύθυνση της Κ.Ο.Θ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ

ΚΩΣΤΑ ΝΙΚΗΤΑ.



Ο Κώστας Νικήτας γεννήθηκε στις 19 Ιουλίου 1940. Άρχισε από μικρός μαθήματα πιάνου με την Μ. Χατζοπούλου. Από το 1952 άρχισε να φοιτά στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης πιάνο, με την Ιωάννα Νεδέλκου. Στη συνέχεια, αφού γράφτηκε και σε όλα τα ειδικά θεωρητικά μαθήματα του ΚΩΘ, απέκτησε Πτυχίο Αρμονίας (με τον Σ. Μιχαηλίδη), Δίπλωμα Πιάνου (με την Ι. Νεδέλκου) και Πτυχίο Ενοργάνωσης πνευστών οργάνων (με τον Ε. Αικατερίνη), το 1961. Συνέχισε τις σπουδές του στα Ανώτερα Θεωρητικά με τον Σόλωνα Μιχαηλίδη πάντοτε και έλαβε Πτυχίο Αντίστιξης (1963) και Πτυχίο Φούγκας (1964), ενώ την ίδια χρονιά (1964) εμφανίστηκε και ως σολίστας σε συναυλία των «Νέων Καλλιτεχνών» της (τότε) Συμφωνικής Ορχήστρας Βορείου Ελλάδος, εκτελώντας τη «Scarlattiana» του Α. Casella, σε α' εκτέλεση και με τη διεύθυνση του Σ. Μιχαηλίδη. Παράλληλα με τη στρατιωτική θητεία του (1964-1966) εξακολούθησε τη φοίτησή του στο ΚΩΘ στη Σχολή της Σύνθεσης. Πήρε το Δίπλωμα Σύνθεσης (με τον Σ. Μιχαηλίδη) το 1967, ενώ είχε κάνει ήδη την εμφάνισή του ως συνθέτης από τις προηγούμενες χρονιές με τη «Σουίτα για έγχορδα» (1965) και τη «Συμφωνία» (1966) για μεγάλη ορχήστρα, έργα που εκτελέστηκαν με την ΣΟΒΕ και τον Σ. Μιχαηλίδη. Την τελευταία του χρονιά στην Ελλάδα (1967) συνέθεσε δύο έργα ακόμα, τις «Παραλλαγές για έγχορδα» (πάνω σ' ένα θέμα του Σ. Μιχαηλίδη) και τις «Φωνές της θάλασσας», μικρή καντάτα (σε ποίηση Λ. Πορφύρα). Από το τέλος της ίδιας χρονιάς άρχισε να φοιτά στην «Ανωτάτη Σχολή Μουσικής και Παραστατικών Τεχνών» της Βιέννης. Παρακολούθησε Σύνθεση με τον F. Neumann και Κρουστά Όργανα με τον R. Hochrainer.

Πέντε χρόνια αργότερα αποφοίτησε. Συνθετικές του δημιουργίες της «περιόδου της Βιέννης»: τέσσερα τραγούδια για βαρύτονο (σε ποιήματα του Η. Hesse), σονατίνα για σόλο φλάουτο, κουιντέτο για πνευστά, σονατίνα για σόλο πιάνο, κοντσέρτο για ορχήστρα δωματίου. Το 1973, έχοντας επιστρέψει πια οριστικά στην Ελλάδα, διορίστηκε καθηγητής Ανώτερων Θεωρητικών στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και την επόμενη χρονιά (1974) προσλαμβάνεται με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου στην Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης στη θέση των Κρουστών Οργάνων. Στη θέση αυτή μονιμοποιήθηκε αργότερα (1981). Από το 1987 εργάστηκε ως ειδικός επιστήμων-δάσκαλος θεωρητικών μαθημάτων στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών της Σχολής Καλών Τεχνών στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, όπου από τα τέλη της επόμενης χρονιάς (1988) διορίστηκε σε οργανική θέση του κλάδου Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού (ΕΕΠ).

Από την επιστροφή του στην Ελλάδα κι ύστερα ο Κ. Νικήτας συνέθεσε κι άλλα έργα: ντούο για βιολί και βιολοντσέλο (1973), ντούο για βιολί και πιάνο (1986), «Μικρογραφίες» (επτά μικρά κομμάτια για φλάουτο, βιόλα και βιολοντσέλο) (1973), 3 τραγούδια για χορωδία (σε ποιήματα του Κ. Καβάφη) (1977), «Δοκίμιο» (για χορωδία και κουιντέτο χαλκίνων) (1980), «Σχηματισμοί» για 21 έγχορδα (1983), «Περιγραφές» για σόλο τούμπα μπάσα και ορχήστρα εγχόρδων (1984), «Παραισθήσεις» (1985), «Αμφιλεγόμενα» (1986), «Σιωπή», «Ανταύγειες» (για κουιντέτο πνευστών) (1987), «Αποχρώσεις» (1988), τραγούδια για βαρύτονο (1989) κ.ά. Επίσης ενορχήστρωσε για ορχήστρα δωματίου το κουαρτέτο για έγχορδα αρ. 8, εργ. 110 του Σοστακόβιτς και σε συνεργασία με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος έγραψε μουσική για το «Ημέρωμα της στρίγκλας» του Σαίξπηρ, «Γέρμα» του Λόρκα ενώ διασκεύασε-ανασύνθεσε τη μουσική του Ντεσάου για το «Μάνα κουράγιο» του Μπρεχτ. Αρκετά από τα έργα του έχουν εκτελεστεί και από μεμονωμένους καλλιτέχνες, σύνολα και χορωδίες και από την Κρατική Ορχήστρα Θεσ/νίκης και τη συμφωνική της ΕΡΤ, ενώ για σύνθεση έργων του έγιναν αναθέσεις και από τη Διεθνή Χορωδιακή Εβδομάδα (1980) και από το Δήμο Θεσσαλονίκης (1986, για το έτος Ειρήνης).

Μέλος της «Ένωσης Ελλήνων Μουσουργών» (από το 1967), πρόεδρος της Καλλιτεχνικής Επιτροπής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσ/νίκης (από το 1984), παντρεμένος με τη Μάγια Σταματοπούλου και με δύο κόρες, ο Κώστας Νικήτας πέθανε αιφνίδια την Τρίτη, 29 Αυγούστου 1989, από οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου, στις 4 παρά 20' το απόγευμα, μέσα στο ασθενοφόρο, ενώ μεταφερόταν εσπευσμένως στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο.

Κ. Γριμάλδης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

ΣΟΛΙΣΤ

ZELIHA KÜGEL



ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε το 1959, σαν τμήμα του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης με τον αρχικό τίτλο «Συμφωνική Ορχήστρα Βορείου Ελλάδος» (Σ.Ο.Β.Ε.)

Το Νοέμβρη του 1969 έπειτα από συνεχείς προσπάθειες του Σόλωνα Μιχαηλίδη, που ήταν ο ιδρυτής και μόνιμος διευθυντής της Σ.Ο.Β.Ε., η ορχήστρα κρατικοποιήθηκε και πήρε τον τίτλο «Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης» Κ.Ο.Θ.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, εκτός από τις τακτικές της εμφανίσεις συχνά δίνει συναυλίες σε σχολεία, εργοστάσια, πολιτιστικά κέντρα και σε πόλεις της Βόρειας Ελλάδας.

Με την Κ.Ο.Θ. συνεργάστηκαν παγκοσμίως φήμης σολίστες. Από το 1966 η Κ.Ο.Θ. συμμετέχει τακτικά στα διεθνή φεστιβάλ «Δημήτρια» Θεσσαλονίκης και Αθηνών.



ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη όπου σπούδασε στο Κρατικό Ωδείο βιολί με τον Στ. Παπαναστασίου και ανώτερα θεωρητικά με το Σόλωνα Μιχαηλίδη. Για ένα διάστημα ήταν μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης και συνεργάτης του Μουσικού Τμήματος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το 1970 και 1971 με υποτροφία της οργάνωσης Μουσικά Νιάτα» πήρε μέρος σαν βιολιστής στην «παγκόσμια ορχήστρα νέων» (στον Καναδά και το Βέλγιο).

Το 1974 πήρε το πτυχίο της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. και με υποτροφία της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών συνέχισε τις σπουδές του στην Ανώτατη Μουσική Ακαδημία του Δυτικού Βερολίνου. Το Μάρτιο του 1978 πήρε το δίπλωμα διεύθυνσης ορχήστρας από τον καθηγητή Hans Martin Rabenstein.

Έχει διευθύνει την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., την Όπερα Θεσσαλονίκης, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Εθνική Λυρική Σκηνή και έχει δώσει πολλές συναυλίες συμφωνικής μουσικής και παραστάσεις όπερας στην Ιταλία, Γερμανία, Βουλγαρία, Πολωνία, Αυστρία, Βέλγιο, Σοβιετική Ένωση και σ' άλλες χώρες. Έχει διευθύνει έργα Ελλήνων και ξένων συνθετών για ηχογραφήσεις από την ΕΡΤ, τη Βελγική και την Ιταλική Ραδιοφωνία και Τηλεόραση.

Σαν συνθέτης έχει γράψει έργα συμφωνικής μουσικής, χορωδιακά, μουσικής δωματίου κ.ά.

Ο Άλκης Μπαλτάς είναι ένα από τα ιδρυτικά στελέχη και μέλη σήμερα της οργανωτικής επιτροπής των Διεθνών Μουσικών Ημερών, που διοργανώνει η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Από το 1983 είναι διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης.



ZELIHA KÜGEL

Η βιολίστα Zeliha Kügel γεννήθηκε στην Άγκυρα το 1958. Είκοσι χρονών πήρε το δίπλωμά της από την τάξη των σολίστ του Ωδείου της πατρίδας της. Αργότερα εργάστηκε για 4 χρόνια στη Συμφωνική Ορχήστρα της Άγκυρας.

Σήμερα είναι σόλο βιόλα στην Κρατική Συμφωνική Ορχήστρα της Σμύρνης και καθηγήτρια βιόλας στο Κρατικό Ωδείο της ίδιας πόλης.

Η Zeliha Kügel έχει δώσει πολλά ρεσιτάλ μουσικής δωματίου και έπαιξε σολίστ σε συναυλίες με Ορχήστρες, αποκομίζοντας άριστες κριτικές. Φημισμένοι μαέστροι όπως οι T. Strougala, V. Dudarova, V. Snaysky έχουν διευθύνει συναυλίες έχοντάς την σολίστ και έχουν επαινέσει την αποδοσή της.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Α. ΜΠΑΛΤΑ:
(1948)

Απουσία», για ορχήστρα εγχόρδων και
τύμπανα, Α' εκτέλεση

C.M.v. WEBER:
(1786-1826)

Andante e Rondo ungarese
για βιόλα και ορχήστρα.

Andante
Allegretto ungarese

Βιόλα: ZELIHA KÜGEL
Α' εκτέλεση.

Διάλειμμα

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΚΩΣΤΑ ΝΙΚΗΤΑ:
(1940-1989)

«Παραλλαγές για έγχορδα», σε θέμα
του Σ. Μιχαηλίδη.

Θέμα — Andante
1η Παραλλαγή — Allegro
2η Παραλλαγή — Andante
3η Παραλλαγή — Presto Leggiero
4η Παραλλαγή — Adagio
5η Παραλλαγή — Allegretto
6η Παραλλαγή — Largo
7η Παραλλαγή — Finale, Fuga.

DIMITRI SCHOSTAKOWITSCH: Ενορχήστρωση: Κ ΝΙΚΗΤΑ
(1906-1975):

Συμφωνία δωματίου
(Κουαρτέτο για έγχορδα αρ. 8, έργ. 110)
Largo
Allegro molto
Allegretto
Largo
Largo

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

«ΑΠΟΥΣΙΑ» ΓΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΕΓΧΟΡΔΩΝ ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΑ

Το έργο «Απουσία» γράφτηκε τον Οκτώβριο του 1989 και είναι αφιερωμένο στον Κώστα Νικήτα. Δεν πρόκειται για μια «σύνθεση» με την γενικά εννοούμενη τεχνική σημασία του όρου. Καμιά συγκεκριμένη μελωδία ή μουσική ιδέα, καμιά πλοκή, καμιά εξέλιξη. Κρατημένες συγχορδίες στα έγχορδα «αιωρούνται», μένουν μετέωρες, ανάμεσα από παύσεις σαν τις ακαθόριστες εκείνες σκέψεις και συναισθήματα που βυθίζονται ο νους και η καρδιά όταν συνειδητοποιήσουν το αναπότρεπτο.

Η μορφή του αγαπημένου φίλου έρχεται και ξαναέρχεται μέσα από τα κτυπήματα των τυμπάνων.

Δεν είναι σύνθεση. Είναι μια αμυδρή μόνο μουσική αποτύπωση συναισθημάτων, που δύσκολα μπορούν να εκφραστούν.

Α. Μπαλτάς.

Ο Βέμπερ έγραψε το *Andante e rondo ungarese* για βιόλα και ορχήστρα για τον αδελφό του Fritz, ο οποίος ήταν βιολίστας στο Αμβούργο. Το έργο τελείωσε στις 18 Οκτωβρίου 1809 και αργότερα το χρησιμοποίησε σε μια μεταγραφή για φαγκότο.

Τα δύο μέρη αυτού του μικρού κοντσέρτου —ο Βέμπερ αγαπούσε ιδιαίτερα τέτοια μικρά κοντσέρτα σε κάπως ελεύθερη μορφή— συνδέονται *attacca*, δηλαδή χωρίς διακοπή. Επειδή η αρμονική σχέση των δύο μερών είναι η ομώνυμη ελάσσων (*andante*) και μείζων (*rondo*) σε ντο, το πέρασμα για το δεύτερο μέρος γίνεται κατευθείαν από τη δεσπόζουσα στο τέλος του *andante* στην τονική στην αρχή του *rondo*.

Στην αρχή εμφανίζονται δύο οχτάμετρα θέματα στη βιόλα με διαφορετικό χαρακτήρα. Η ορχήστρα εδώ περιορίζεται απλά σε συγχορδίες *pizzicato*. Ένα σύντομο επεισόδιο με χαρακτηριστικό μοτίβο σε όλη την ορχήστρα γίνεται πέρασμα και οδηγεί στην επανάληψη των δύο θεμάτων από την ορχήστρα ενώ η βιόλα προβάλλεται με δεξιοτεχνικό παίξιμο. Ακολουθεί μια επανάληψη του ίδιου υλικού αλλά με κάποιες παραλλαγές και ακόμα πιο πολλή δεξιοτεχνία στο σόλο όργανο. Στο τέλος εμφανίζεται πάλι το πέρασμα της ορχήστρας που οδηγεί τώρα στο δεύτερο μέρος.

Το θέμα του *rondo* με «ουγγρικό» χρώμα ακούγεται μια φορά από τη βιόλα και μετά από τα πνευστά της ορχήστρας. Επαναλαμβάνεται κάθε φορά με μικρές αλλαγές ανάμεσα σε τρία επεισόδια απ' τα οποία το καθένα έχει ξεχωριστή έκφραση. Από το τρίτο επεισόδιο και μετά γίνεται πάλι πιο εμφανής η δεξιοτεχνική επεξεργασία του μουσικού υλικού στη σόλο βιόλα και μια πιο πυκνή γραφή (φουγκάτο του θέματος) στην ορχήστρα. Το *rondo* καταλήγει σε μια *coda* όπου για τελευταία φορά κυριαρχεί η βιόλα.

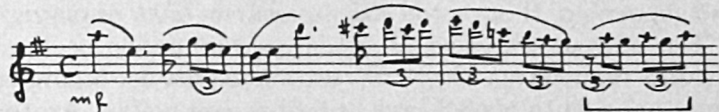
Evelin Voigtmann

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΓΙΑ ΕΓΧΟΡΔΑ, ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΝΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

ΘΕΜΑ-ANDANTE. Το θέμα πλούσιο, με μεγάλο εύρος, συνεχή ανεβοκατεβάσματα και πολλή κινητικότητα. Μελωδία μελαγχολική, ελαφρά θρηνητική, από άποψη μουσικής θεωρίας πάντρεμα ελάσσονας κλίμακας και τρόπου (για την ακρίβεια δωρική από τη νότα μι, με «μεταβλητή» νότα το ντο/ντο δίεση), μελωδία απ' αυτές που ταιριάζουν απόλυτα στη μουσική ιδεολογία και αισθητική της ελληνικής «Εθνικής Σχολής». Διαιρείται σε τέσσερις φάσεις που εγκλείουν δύο διαθέσεις, σε σχέση με την έκτασή τους (περίπου) σε μέτρα: 3-2-3-1.

Η πρώτη φάση και διάθεση: παρά τα δύο, αλλά πολύ χαρακτηριστικά, πηδήματα, νότες συνεχείς, βηματικές:



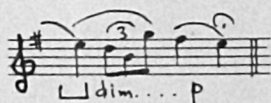
Η δεύτερη φάση και διάθεση: αρπίσματα:



Ύστερα επανέρχεται η πρώτη διάθεση:



και όλη η μελωδία κλείνει μ' έναν απόηχο από τη δεύτερη διάθεση:



Τα μέρη της μελωδίας (και οι διαθέσεις της) δένουν καλύτερα, γιατί οι τελευταίες στιγμές κάθε μέρους αποτελούν ταυτόχρονα και τέλος του εκάστοτε προηγούμενου μέρους και αρχή του εκάστοτε επόμενου μέρους [έτσι όπως σημειώνεται πιο πάνω στις αγκύλες].

Οι εναλλαγές των διαθέσεων υπογραμμίζονται και από τις εναλλαγές των εντάσεων: μέτζοφόρτε, πιάνο, μέτζοφόρτε (μέσω κρεσέντο)· στο τελευταίο μέτρο-τελευταία διάθεση το (αναμενόμενο) πιάνο μετατοπίζεται

προς τα μετά· πρώτα ντιμινουέντο και το πιάνο μόνο στην τελευταία νότα (για την ακρίβεια ανάμεσα στην προτελευταία και τελευταία νότα).

Τις εναλλαγές των διαθέσεων υποστηρίζει και η αρμονία. Ευλύγιστη και κινητική η αρμονία της πρώτης διάθεσης, καθηλωμένη, ακίνητη, οστινατοειδής της δεύτερης. Κατά τ' άλλα πρόκειται για μια συνηθισμένη τροπική εναρμόνιση, με κάμποσες παράλληλες συγχορδίες σ' ευθεία κατάσταση, κάποιες πρώτες αναστροφές και μία —πολύ εύστοχη— δεύτερη αναστροφή (που τη συναντούμε και παρακάτω, σε μερικές από τις παραλλαγές). Μπαίνοντας η τελευταία φάση, συγχορδίες διάφωνες. Η τελευταία συγχορδία «κούφια», δίχως τρίτη. Προτελευταία συγχορδία και τελευταία παραφθορά και ποικιλία της λεγόμενης «πλάγιας» πτώσης. Κατάληξη στο τελευταίο τελευταίο (ασθενές) τέταρτο, με νότες στον «μπάσο» λα-μι, ακριβώς όπως πολύ χαρακτηριστικά (και ιδιότροπα) αρχίζει η (τροπική) μελωδία του θμετρου αυτού θέματος.

Τέλος και αρχή νιώθει κανείς να σμίγουν.

Από την αρχή ως το τέλος παίζουν όλα τα όργανα. Η μελωδία στα α' βιολιά, τα άλλα όργανα με συγχορδίες ομοφωνικές που ξετυλίζονται ανά τέταρτο.

1η ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ-ALLEGRO. Το θέμα, αν και διακρίσιμο, έχει υποστεί ήδη σημαντικές αλλαγές· θά 'λεγε κανείς πως δεν αποτελεί την πρώτη παραλλαγή, αλλά κάποια κατοπινότερη. Η ζωνρή διάθεση τονίζεται από το αντιχρονιστικό στοιχείο των οργάνων που συνοδεύουν και, ακόμα περισσότερο, από τη ρυθμική μεταλλαγή από 3/4 σε 3/8· σταθερή η ταυτότητα του ρυθμού, αλλά σε σμίκρυνση. Δύο προτάσεις όλη κι όλη η παραλλαγή αυτή, σχηματίζουν τόξο· κάποιοι γοργοί ήχοι και σαν μελωδικά στοιχεία και σαν οργανικά χρώματα ανεβαίνουν στη μια πρόταση, στην άλλη πρόταση κατεβαίνουν. Τα α' βιολιά που πρώτα παίζουν τη μελωδία, παίζουν μετά τη συνοδεία· αυτό συμβαίνει και στις δύο προτάσεις. Κατάληξη σε μια συγχορδία απ' όλα τα έγχορδα σε πιτσικάτο.

2η ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ-ANDANTE. Σπάνια οι εκκολαπτόμενοι συνθέτες (αλλ' ακόμα κι αυτοί που βγήκαν από τ' αυγό τους) συνταιριάζουν επιτυχώς την περπατιστή ρυθμική αγωγή (= Andante) με ένα βηματικό ρυθμό και στα άλλα στοιχεία του μουσικού κομματιού. Εδώ όμως δεν συμβαίνει αυτό· είναι εκπληκτικό το με πόσο «συντονισμένο» βήμα προχωρούν μαζί όλα τα στοιχεία στην παραλλαγή αυτή. Η μελωδία (σχεδόν αγνώριστη πια) στα χαμηλά έγχορδα, με τις εναλλαγές από τρίχη και μακρές νότες, οι συγχορδίες που συνοδεύουν στα ψηλότερα έγχορδα, οι ρυθμικές σχέσεις ανάμεσά τους, ακόμα και οι αρμονικές σχέσεις ανάμεσά τους —όλα είναι «αντάντε». Περπάτημα, λοιπόν, και πρώτη φορά εδώ η αρμονία εγκαταλείπει τη μι (μητρική) ελασσονοτροπική κλίμακα και περιπλανιέται σε άλλες τονικότητες, μακρυνές. Αν φανταστούμε πως υπάρχει κάποιος που περπατάει, που φεύγει, στο τέλος πρέπει να δεχτούμε πως τρέχει· τα βήματά του γίνονται συνεχή τρίχη και με ένα γοργό κρεσέντο μετατρέπονται από

πιάνο σε φορτίσιμο. Για μια στιγμή κοντοστέκεται και μετά...

3η ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ—PRESTO LEGGIERO... αρχίζει να χορεύει. Σαν ανάλαφρο, γοργό βαλσάκι η παραλλαγή αυτή. Η διαρκώς παραλλασσόμενη μελωδία πρώτα στα α' βιολιά, μετά στα βιολοντσέλα, μετά λίγο δω λίγο κει, σε διάφορα όργανα. Δύο σχεδόν αποκλειστικές οι συγχορδίες: ρε ελάσσονα και σολ ελάσσονα. Δύο και οι εντάσεις: πιανίσιμο και πιάνο. Διπλό και το ύψος μιας καίριας νότας (του μι):



λες και παραλλάσσει τη «μονοτροπικότητα» σε «διτροπικότητα». Αρχίζοντας με τα α' βιολιά η παραλλαγή αυτή τελειώνει πάλι με τα α' βιολιά.

4η ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ-ADAGIO. Είναι η παραλλαγή των ηχοχρωμάτων (φωτεινές) «ανταύγειες» και (σκούρες) «αποχρώσεις», για να θυμηθούμε τους τίτλους δύο άλλων έργων του συνθέτη από μεταγενέστερη περίοδο. Πολύφθογγα αρπιστικά πιτσικάτι, γκλισάντι, τρέμολα, σουλ ποντιτσέλο, εναλλαγή πιτσικάτο-άρκο, με σουρντίνα-χωρίς σουρντίνα, τρίηχα, επτάηχα, οκτάηχα. Η μελωδία της παραλλαγής (σαν αυθύπαρκτο θέμα) σε μέτζοφόρτε βρίσκεται κυρίως στις βιόλες, που την παίζουν μόνο σε μία χορδή, τη χαμηλότερη, άλλο ένα ιδιαίτερο χρώμα. Η κορύφωση της παραλλαγής επέρχεται ακριβώς στη μέση με φορτίσιμο· ύστερα πάλι μέτζοφόρτε, βιόλες και μελωδία. Τοξωτή (και πάλι) η κατασκευή. Το κλείσιμο με κάποιο μοτίβο που εμφανίζεται δύο φορές, την τρίτη φορά σε μεγέθυνση και πιανίσμο. Εξάγγελος νεότερων έργων του συνθέτη η παραλλαγή αυτή.

5η ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ-ALLEGRETTO. Εκπληκτικής απλότητας και τρυφερότητας η παραλλαγή αυτή. Ορίστε η περιγραφή της: πάνω σε μια «κούφια» συγχορδία (συνήχηση σολ και ρε, χωρίς τρίτη) με πιτσικάτι και αντιχρονισμούς, η μελωδία στις βιόλες και στα α' βιολιά σε σόλ ελάσσονα, σαν απλό παιδικό τραγουδάκι· σπάσιμο ρυθμικό, σπάσιμο αρμονικό, γρήγορα γρήγορα η φα ελάσσονα, το ίδιο «παραμύθι» το λένε τώρα διαφορετικά στόματα, στα βιολοντσέλα και στα κοντραμπάσα τώρα η «παιδική» μελωδία. Έκπληξη στην αρχή (η «κούφια» συγχορδία μας προειδεάζει για σολ μείζονα — η μελωδία που ακούμε είναι σολ ελάσσονα), έκπληξη στη μέση («ρυθμική μεταρρύθμιση», μετατροπή από σολ ελάσσονα σε φα ελάσσονα). Έκπληξη ακόμα και στο τέλος: αντί της ρυθμικής μεταλλαγής που θα περίμενε κανείς ν' ακούσει πιστεύοντας στη συμμετρία, απότομη μετατροπή επιστροφής, ακριβώς πάνω στο τέλος. Παραλλαγή, φαντασία και παραμύθι για παιδιά.

6η ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ-LARGO. Αργόθυμη διάθεση. ‘Όλα τα έγχορδα «φιμωμένα» με σουρντινά. Η μελωδία στα α΄ βιολιά, που και που θυμίζει τη μελωδία-θέμα· όλα τ΄ άλλα έγχορδα σέρνονται σε αργές, νωχελικές, ομοφωνικές συγχορδίες. Πιάνο και πιανίσιμο η ένταση, ένα ξέπνοο φόρτε προς τη μέση, μαζί με μια τροπική μετατροπή (που έξυπνα παραβλέπει τη λειτουργία του

προσαγωγή). Οι συνηχήσεις κάποτε πιο πυκνές και διάφωνες· ξένες νότες κολλούν πάνω στις «κύριες». Η μελωδία αργόσυρτη, διαγράφει πλατιές καμπύλες και στηρίζεται σε πολλά και χαρακτηριστικά μεγάλα διαστήματα. Τοξωτό (και εδώ) το πλάσιμό της· ανεβαίνει πρώτα, ύστερα κατεβαίνει, καταφέροντας να τραγουδήσει τα ίδια πράγματα. Ας προσεχτεί τι γίνεται με όλα αυτά: σχοινοτενής μελωδία στην ίδια πάντα ομάδα οργάνων, βαριές, στατικές συγχορδίες, αργός βηματισμός του τέμπο, σχεδόν τελετουργικός, εικόνα πάντα η ίδια. Κι ύστερα, στην επόμενη παραλλαγή, όλα αλλάζουν, ανατρέπονται: σπασμωδική, νευρική η μελωδία, μελωδική διανομή σε όλα ανεξαιρέτως τα όργανα, ούτε δυό ομοφωνικές συνηχήσεις στη σειρά, γοργή ύφανση του υλικού, πυκνά εναλλασσόμενες εικόνες, συνολική δομή πολύπλοκη και πολυεπίπεδη. Αυτά συμβαίνουν στη

7η ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ-FINALE, που είναι φούγκα. «Φούγκα στεφανοί το έργο» και δεν είναι διόλου ασυνήθιστο το γεγονός αυτό. Με «ορθόδοξο» παίξιμο οργάνων, χωρίς σουρντίνες, γκλισάντι και τέτοια, καθώς ταιριάζει το ύφος που πρέπει να αξιώνεται μια φούγκα. Τετράφωνη φούγκα, σε αλέγκρο, αποτελεί το εκτενέστερο κομμάτι του έργου, 88 ολόκληρα μέτρα. Το θέμα της —κοντινός, σχετικά, απόηχος του δοσμένου θέματος, στο οποίο προς το τέλος παρεισφρύουν ευέλικτα, συνεχή 16α, μπαροκικής χροιάς— είναι, για τις γενικές διαστάσεις του έργου, αρκετά μακρύ, 9 μέτρα (όσο ακριβώς και το δοσμένο θέμα του έργου):



Όπως και κάθε φούγκας, έτσι κι αυτήν η δόμηση είναι πολυσύνθετη και επιδέχεται πολλών επιπέδων χωρισμούς και υποδιαίρεσεις σε καθεκαστα. Το συνηθισμένο πλάνο: έκθεση —μεσαίο μέρος— στρέτο. «Πρωτότυπη» (όσον αφορά την αρμονική, τονική σύνταξη των εισόδων της) η έκθεση: κάθε «φωνή» αρχίζει μια καθαρή 5η ψηλότερα από την προηγούμενη, δηλ· μι-σι-φα δίεση-ντο δίεση, όλες ελασσονότροπες τονικότητες. Σειρά οργάνων στις εισόδους, από τα χαμηλά στα ψηλά: βιολοντσέλα, βιόλες, β' βιολιά, α' βιολιά. Ένα άκρως ενδιαφέρον χαρακτηριστικό: άλλοτε οι ομάδες των οργάνων εκπροσωπούνται από ένα σόλο εκτελεστή, άλλοτε κάθε ομάδα παίζει τούτι, προσφέροντας έτσι στη φούγκα κι άλλα επίπεδα χωρισμού, προσφέροντάς της ακόμα και μια γεύση από κοντσέρτο γκρόσο. Το στρέτο εύστροφο στη σύλληψή του και ευκίνητο στην ήχησή του:



Μετά τα 88 μέτρα, 2 μέτρα συνδετικά κι ύστερα **ANDANTE**: τέσσερα βασικά μέτρα από το θέμα του έργου, τελευταία υπόμνηση του θέματος και τέλος του έργου.

[Οι «Παραλλαγές για έγχορδα» είναι το τελευταίο έργο του Κώστα Νικήτα στο οποίο αυτός τελεί υπό την πνευματική κηδεμονία του Σόλωνα Μιχαηλίδη. Παίρνοντας το δάσκαλό του (στη μορφή του θέματος —και δεν είναι γνωστό αν το πήρε από τον Μιχαηλίδη ή αν του δόθηκε από τον Μιχαηλίδη) τον μετατρέπει σε μια σειρά παραλλαγών, τον αλλοιώνει, μέχρι που να μη μείνει τίποτε απ' αυτόν· δεν είναι τυχαίο που οι μελωδίες πολλών από τις παραλλαγές είναι αυθύπαρκτες μελωδίες, που δεν έχουν καμία σχέση με τη δοσμένη. Ο Κώστας Νικήτας πρόκειται άλλωστε να φύγει μακριά. Τελειώνει το έργο τον Ιούνιο του 1967 και σε λίγους μήνες πρόκειται να πάει στη Βιέννη, να συνεχίσει εκεί τις σπουδές του στη σύνθεση. Το περπάτημα και το τρέξιμο (της 2ης παραλλαγής) και πολύ περισσότερο η τελική φούγκα (= φυγή) (όσο και αν η τελευταία αποτελεί καθιερωμένο σχεδόν σχήμα) τίποτα άλλο δεν δηλώνουν. Η 3η παραλλαγή —βαλσάκι = Βιέννη. Η 5η παραλλαγή, όλες οι τρυφερές αναμνήσεις που έχει ο Νικήτας από τα παραμύθια-διδάγματα και διδασκαλία από το σοφό παπού του και δάσκαλό του Μιχαηλίδη. Σίγουρα θα φύγει μακριά και θ' αλλάξει το ύφος του (μας το δηλώνει αυτό με την 4η παραλλαγή), όμως πνευματικός του πατέρας παραμένει πάντοτε ο Μιχαηλίδης. Με το έργο αυτό ο Νικήτας εκφράζει όλες του τις οφειλές προς τον πρώτο του δάσκαλο. Θα μπορούσε να κάνει κάτι πολύ πιο απλό, π.χ. να γράψει ένα έργο και να του το αφιερώσει. Προτίμησε έναν πολύ πιο βαθύ, πολύπλοκο αλλά και ουσιαστικό τρόπο, προσπαθώντας να μιλήσει για το δάσκαλό του και τις σχέσεις τους με την ίδια του τη μουσική. Σαν γνήσιος συνθέτης].

Κώστας Γριμάλδης

DIMITRI SCHOSTAKOWITSCH

(ΚΟΥΑΡΤΕΤΟ ΓΙΑ ΕΓΧΟΡΔΑ Νο 8, ΕΡΓ. 110 (1960))

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

Ενορχήστρωση: (SINFONIA DA CAMERA).

Μέσα στο έργο του κορυφαίου Σοβιετικού συνθέτη D. Schostakowitsch το κουαρτέτο εγχόρδων κατέχει δεσπόζουσα θέση. Τα 15 κουαρτέτα του για έγχορδα ίσως είναι ο βασικός δείκτης της συνθετικής του πορείας και εξέλιξης.

Το 8ο κουαρτέτο, έργο 110, σχεδιάστηκε στη Δρέσδη τον Ιούλιο του 1960 και ο συνθέτης το ολοκλήρωσε αργότερα μέσα στην ίδια χρονιά πολύ σύντομα, σε 3 μέρες.

Στη Δρέσδη ο Schostakowitsch βρισκόταν για να τελειώσει τη μουσική ενός φιλμ «5 μέρες — 5 νύχτες» που αναφερόταν στα δεινά του τελευταίου πολέμου. Έντονα επηρεασμένο από αυτή την ατμόσφαιρα, «τραγικό» στο περιεχόμενό του, το έργο αυτό αφιερώνεται από τον συνθέτη «στους νεκρούς του πολέμου και του φασισμού».

Η όλη σύνθεση έχει 5 μέρη που παίζονται συνεχόμενα χωρίς διακοπή. Το βασικό μοτίβο του έργου που εμφανίζεται σχεδόν παντού με διαφορετική μορφή είναι οι 4 νότες (ρέ —μι ύφεση —ντο—σι). Το θεματικό υλικό του έργου εμφανίζεται και σε άλλα έργα του συνθέτη (κοντσέρτο για βιολί αρ. 1, 10η συμφωνία, κοντσέρτο για cello αρ. 1).

Η σύνθεση σβήνει μέσα σε κρατημένες συγχορδίες, σαν ένα όραμα που ξεμακραίνει και χάνεται στον ορίζοντα...

Η ενορχήστρωση του έργου είναι αφιερωμένη στη μνήμη του Σολ. Μιχαηλίδη.

K.N.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 9 Νοεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: CARLOS GIRAUDO

Σολίστ: ΝΤΙΑΝΑ ΒΡΑΝΟΥΣΗ (πιάνο)

A. GINASTERA: «Pampeana», αρ. 3, έργο 24, Α' εκτέλεση.

D. SCHOSTAKOVITSCH: Κοντσέρτο για πιάνο, αρ. 1, έργο 35,
σε ντο μείζονα.

W. A. MOZART: Συμφωνία αρ. 41, K.V. 551, σε ντο
μείζ., «του Διός».

Πέμπτη 16 Νοεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΡΙΚΟΛΙΔΗΣ

Σολίστ: ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΑΝΘΗΣ (τρομπέτα)

K. ΠΑΤΡΑ: «Ο Σταυραητός».

J. B. NERUDA: Κοντσέρτο σε μι ύφ., για τρομπέτα και ορχή-
στρα εγχόρδων, Α' εκτέλεση.

L.v. BEETHOVEN: Συμφωνία αρ. 5, σε ντο ελ., έργο 67.

Πέμπτη 23 Νοεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΦΙΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΡΙΚΟΛΙΔΗΣ

Διευθυντής χορωδίας: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΙΟΥ

K. ΝΙΚΗΤΑ: Κοντσέρτο για ορχήστρα δωματίου.

J.S. BACH: Cantata Nr. 76 «Die Himmel erzahlen die Ehre Gottes»,
για χορωδία και ορχήστρα, Α' εκτέλεση.

Πέμπτη 30 Νοεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ**

Σολίστ: **ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΙΟΣΟΓΛΟΥ** (κλαρινέτο)

Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ: Δεκαέξι κομμάτια σε ελληνικούς
λαϊκούς σκοπούς

Ενορχήστρωση **Α. ΜΠΑΛΤΑ**, Α' εκτέλεση.

Α. ΜΑΝΕΒΙΧ: Κοντσέρτο για κλαρινέτο και ορχήστρα,
Α' εκτέλεση

Σ. ΠΡΟΚΟΦΙΕΦ. Συμφωνία αρ. 7, σε ντο δίεση ελ. έργο 131.

Πέμπτη 7 Δεκεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **FIODOR KLUSENKO**

Σολίστ: **LILIA BOYADJIEVA** (πιάνο)

R. WAGNER: Αρχιτραγουδιστές της Νυρεμβέργης.

R. SCHUMANN: Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα, σε λα
ελάσσονα, έργο 29.

A. BORODIN: Συμφωνία αρ. 2, σε σι ελάσσονα.

Πέμπτη 14 Δεκεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **IVAN KOZUHAROV**

Σολίστ: **ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΤΡΑΣ** (βιολοντσέλο)

L. v. BEETHOVEN: Κοριολανός, εισαγωγή.

E. LALO: Κοντσέρτο για βιολοντσέλο και ορχήστρα,
σε ρε ελάσσονα.

P. I. TSCHAIKOWSKY: Συμφωνία αρ. 4, σε φα ελάσ., έργο 36.

Πέμπτη 21 Δεκεμβρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΦΙΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ**

Σολίστ: **ΑΡΗΣ ΓΑΡΟΥΦΑΛΗΣ** (πιάνο)

Διευθυντής χορωδίας: **ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΙΟΥ**

A. VIVALDI: «Lauda Jerusalem» για 2 σοπράνο, χορωδία και
ορχήστρα, Α' εκτέλεση.

L.v. BEETHOVEN: Φαντασία σε ντο ελάσσονα, για πιάνο,
χορωδία και ορχήστρα, έργο 80.

J. STRAUSS: Βαλς και Πόλκες.

Μόνιμος Αρχιμουσικός

Κάρολος Τρικολίδης

Α΄ ΒΙΟΛΙΑ

Κοντσερτίνο:

Κοσμάς Γαλιλαίας
Κων/νος Πατσαλίδης

Μίκης Μιχαηλίδης
Γαλάτεια Μπαλτά
Χριστόδουλος Πετικάκης
Φάνης Καπλανίδης
Ντάρια Κάτσιου
Στάθα Γκουτζικά
Μαρία Σουέρεφ
Μαρία Δρούγου
Νεοκλής Νικολαΐδης
Φώτω Θεοφάνους
Αουρέλ Πικουλεάτα
Λιλιάννα Πέτκοβα

Β΄ ΒΙΟΛΙΑ

Ελευθέριος Αγγελόπουλος
Νικόλαος Αρχοντής
Αλέξανδρος Δοϊτσίνης
Ελένη Μυρίδου
Παρασκευή Μπακατσή
Στέλλα Παπαδοπούλου
Μίμης Τοπτσίδης
Ανθή Τζίμα
Πολυξένη Χαριζοπούλου

ΒΙΟΛΕΣ

Οδυσσέας Κουζώφ
Κυριάκος Πάτρας
Γεώργιος Μαυρομουστάκης
Γεώργιος Καμένος
Νικόδημος Δέλλιος
Ειρήνη Παραλίκα
Γεώργιος Καδόγλου
Στέφανος Διαμαντής
Φελίτσια Ποπίκα
Χρήστος Βλάχος

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Εμμανουήλ Καζαμπάκας
Ζώρα Γκίριτς
Ρένος Μπαλτάς
Κατερίνα Δημητρακοπούλου
Γεώργιος Μανώλας
Ανθή Αικατερίνη
Άγγελος Ντοροφτέι
Ιβάν Μπιάνκι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Γεώργιος Γράλιστας
Αναστάσιος Μαυρουδής
Λάσκαρης Θεοδωρίδης
Αλέξανδρος Αδαμόπουλος
Αναστάσιος Τοπούζας
Πολύβιος Καρατζίβας
Ελένη Μπουλασίκη

ΦΛΑΟΥΤΑ

Πέτρος Σουσάμογλου
Γεώργιος Κανάτσος
Νίκος Κουκής

ΟΜΠΟΕ

Μπάτκο Άνταμ
Μιχαήλ Ντοροφτέι
Νικόλαος Καλπαξίδης
Θωμάς Μητριζάκης

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κοσμάς Παπαδόπουλος
Πόλλα Σμιθ
Δημήτριος Κισλάς
Χρήστος Γραονίδης
Βασίλης Καρατζίβας

ΦΑΓΚΟΤΑ

Άγγελος Πολίτης
Βασίλης Ζαρόγκας
Μαλίνα Ιορδανίδου
Γεώργιος Πολίτης

ΚΟΡΝΑ

Θεόδωρος Ζαρίμπας
Εμμανουήλ Ιορδανίδης
Δημήτριος Αλεξιάδης
Βασίλειος Βραδέλης
Νίκος Δραγομάνοβιτς
Κλεάνθης Ζαρίμπας

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Ευάγγελος Γκεμιτζής
Ιωάννης Σισμανίδης
Σπύρος Παπαδόπουλος
Γεώργιος Αβράμογλου
Δημήτρης Κορατζίνος

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιγνάτιος Μαυρίδης
Δημήτριος Νέτσκας
Φώτης Δράκος
Βαγγέλης Μπαλτάς

ΤΟΥΜΠΑ

Γιώργος Τηνιακούδης

ΤΥΜΠΑΝΑ-ΚΡΟΥΣΤΑ

Κων/νος Γρηγοριάδης
Ιωάννης Ιωσηφίδης
Κων/νος Χανής
Ελευθέριος Αγγουριδάκης
Αναστάσιος Βασιλειάδης

ΠΙΑΝΟ

Ελεονώρα Λουκίδου

ΑΡΠΑ

Μαρία Μπιλντέα

Εισιτήρια για τις συναυλίες πωλούνται από το ταμείο του Δήμου της πλατείας Αριστοτέλους, τηλ.: 221-961 και το απόγευμα της συναυλίας από το ταμείο της αίθουσας τους Α.Π.Θ. (6.00 - 9.00μ.μ.).

Συνδρομές, στα γραφεία της Κ.Ο.Θ.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΥΛΑΙΑ

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ για το δίμηνο αυτό οργανώνει συναυλίες μουσικής δωματίου, σεμινάρια και άλλες εκδηλώσεις κλασικής μουσικής στο πρώην θέατρο «ΑΥΛΑΙΑ», που έχει μετατραπεί από την Κ.Ο.Θ. σε σύγχρονη αίθουσα μουσικής δωματίου.

Πληροφορίες τηλέφ: 260-620 και 221-185 (πρωί 9.00-1400).

Φωτοστοιχειοθεσία-εκτύπωση-βιβλιοδεσία: «Παρατηρητής» Ανώνυμη Εταιρεία Εκδόσεων, Αλ. Σταύρου 15, τηλ. 927685. 938427. Θεσσαλονίκη

Φωτογραφία Εξωφύλλου: Διογένης Νικολέρης · Χρήστος Νικολέρης.